

Gangleri.

9. blad.

Sunudaginn 28. Janúar

1900.

Hvernig breyða Goodtemplarar hver vitaman?

Það er sorglegt, en því miður eflaust sattu, að það viðgengst í þessum félagi, ekki síður en í öðrum fél., að félagsmenn halda á lofti og henda á milli sín ýmsum ósönnuðum áhróði hver um annan, þó fjöldi margar heidarlegar undantekningar séi sér andvitat slat með það, að þeir gera jafnvel sumir gegn að einstökum mönnum og hafa gaman af að streymast með þá, og taka þátt í því að gjöra það, með því að láta óhlutvöndum mönnum haldast það yppi. Þupp-töku íttum G.T. er þó skapet leikið fram, að þeir séi ~~at~~ forðast að gjöra öðrum fél. mönnum kærlegt til og ensi að leða það að þeim lí gangi gjört og álík ég ensi hvað minnst í varit með þessa setningu, sem ávalt er upplesin, þegar einhver nýr fél. m. gengur í félagid. Það þykir víst flestum sjálfstær, að gegna vel sith eigin marmor, enda er það hvers heidvinds manns skylda og honum sambodit; en það er ensi sítur skylda manns, að gegna marmor námya síns og varast að flekka það með óþöfu orða-gjálfri og athugaslausum léttlyndislatum og þetta allt ensi síður að vera skylda vor. Því það, að við all höfum einmitt gengist

undir það, að breyða yfir þessari hennings Reglunnar ensi sítur en öðrum: Við höfum lofat því, að láta það ensi viðgangast að einum fél. m. sé kærlegt gjört. En hvernig höldum við þetta loford? Ég álík, að hversu sí, hvort heldur það er Karl era kona, sem lotau það í sér sjátt era kærast, að þann vilji í nokkuð regna að léttsörva annan félagsmann, amathvort með því, að gera þann kleggi segan á annan aegnum hvort heldur er sí fundum félagsmanni sta á öðrum samkomum, sta með því að halda á lofti miður sem segnum getoknum sta ályph-mum óhlutvandra nioyndis manna, að sa þinn sami haldi loford þetta ensi sem lofs, og það sith er vestr, hvort sem notskurt kilit er lekið til lofordins sta ensi, að sa sem þetta gjörir, grefur sjálfum sér grof með því að það verður ávalt honum - en naumast öðrum - til vanvirðu. Ég vil því bygna fyrir állum ykkum löru Regluseit þessu min, að vaka vel yfir velfert hvers annars og sér stálalaga gelda þess, þó einhver yttkar kemmi að sjá einhver lepi á öðrum amathvort í ortum sta athöfnunum, að forðast um fram allt að gelda um þau við utanfélagsmenn, því að stekur þykir þeim gaman og það er noy ástota fyrir þá, að sjá og finna að eitthvort sé bojit við þetta félags þegar manni geti verit að henda slétt á lofti um fél. reglunni síni.

„Sangleri“, 9. blatt, 28. jan. 1900.

Og það magnum úr erja við, at ef nokkur
 skyldi vera sá, onkar á meðal, sem hefur gam-
 an af því at gera lesid úr öðrum þá setur
 sá himn sami blett á sjálfan sig um leit;
 því „fari taka svo hörmuni á, at himn kalli
 þeim ei úr fingur.“ Eg álið of heli ávalt,
 álið G. T. fél. svo háleith of helgat allur
 sömum, godu of fozum, at undir sömum
 þess geti ennet iltu ora of ofers áth
 sér okyli, at upp af því geti enni annat
 sprottid en trú, von of kottleikur. Trú
 á gut, samleika of sigur hnis goda, von
 um at gud blessi alla goda viðleitni onkar
 allra, jafur hnis létilmottagasta of hnis
 metteygasta, of kottleika til guds of manna,
 til allra manna, jafur hnisra vesalu
 of völdlegu, því enginn er öðrum meiri
 í haus ængum of allir bræpa jafur of
 svo vel sem þeir hafa við á. Hið kam ein-
 hver glænar at segja sem svo: „Hvat á þessi
 mammeleja úd of hvat á all þetta af þessu“
 Eg skal þá svare því spursmáli of þess. Hlið
 hefir borist þat til lesna of enda hefi of
 verid sjónar of heyrnar vottur at því, at mat-
 systkinin min hafa gett sig seka í því, enni
 alls fyrir löngu, at gjöra lítraum til mat
 ordum of athofnum at sýna öðrum fél. syst-
 kinum sínum vott létilvirdingur of van-
 traustis, of vora of at línu þessar verid til
 þess at benda þeim himnum sömum í þat, at
 slétk má enni of á enni at údgangast um-
 an jafur ofers of gods félagsstapar síns
 of G. T. fél. er. Eg enda svo línu þessar
 mat þeirri öst, at gut qum alla goda meum
 í þessu nýgjada áni of gefi þeim mat

til at hjálpa sem flestum viltum á létlan veg
 má þeirri öst eumfæmver at hosa félagsmat-
 ur qum heidur of mamord silt of amann
 í godu of kottleikun hjartu.

Trú, von of kottleika.

Euparósa systir.

Hvers ogna taka svo fari á fundum

flattallir þessa of minnum ofgerum þessu;

málþeim enni þó ein foris allu,

andvitat vott jafur þessu sem kalla.

Sinn af fundum þessu þessu þessu þessu

þessu þessu þessu þessu þessu þessu þessu

Eg er ein af þeim mörgum, sem erum taka á fundum
 of ein orsaker til þess fleiri en ein: Sí hin fyrsta,
 at eg er málslitur of seim at hugsa; sí hin önnur,
 at eg er kottleikur um at eg of létli stadarir minnar
 apt of því yrdi þat í minni létli of þess of létli
 gagnstadar meiri létlan um; þetta þessu of enni
 ávalt sem kott, enda hefi of vott verid at þess þessu
 þat enni allir. Í þessu lagi er of kottleikur um at fari
 yrdi at hlaja at meir of of létli um vottid, því of
 hefi sé þat stundum, at ein matur er sá of fél.
 sem onni þess at segja annat en: „Aldri Templar“!
 til þess at kottleikur fari at hlaja of held of þess at þess
 geti enni allu vott kottleikur sem hann segir, at
 minnsta kotti enni vottid. Aldri Templar!
 þessu þessu þat enni séth at hlaja at minnum félags-
 manni, því þó þat stundum þessu at þessu létli of þess
 sem sagt er, má þat gjarnan liggja í minnum létli,
 of þat stadar engum persónulega. Eg get umþudat meir
 at þat aptri mörgum fari at taka til máls, at þess
 sjá of heyrta adra hlaja at því of einhver vott um þess
 lítur um vottid of því þessu, þess sé enni til at þess
 ortum sínum svo, at enni vottid sé á sett of þess

leurt til að ala á gnum sem sína.

— " —

Þess meira sem vér vitnum, þess betur finnum vér hvort vér vitnum lílitt.

— " —

Vilji þú hefja þín á övinni þinnu, þá gjöf þú þá með óadfinnanlegri breytni.

— " —

Drygðjunnaturinn er einn af líkum estri, sem stöðugt hefir úti í övinni; all mannsmynd er horfinn og í leurtu mátt.

— " —

Þútt erasi annan mun þátt, sem þú mundir veita sjálfur minn, vörir þú betur.

— " —

Þinn huggni matar hazar sér ávalt eptir þringnum Lotumum, eins og valinn eptir loquimmi á ílatim sem þátt er í.

— " — " — " —

"Hvers vegna málardu engla alltaf með ljósti há" spurdi kona einn sinni manni sínu, sem var málari, "Aþ þú," var-
aði hann" að þú ert dótakhorð."

— " —

Í samskiptum einu, spurdi ung skúlka minn, hvort dýfan, sem forði Nóa lauf-
blatid í nefni Lotum, mundi hafa verið Karlhymus eða þessum þymus. Gall þá við gam-
all þiparsveim einu og segir: "Hinn hlýður að hafa verið Karlhymus, því annars hefti hún ekki getað þátt að svo lengi."

Fatirnir segir: "Hegdu drengur minn! Fandi og sattu lotidinn, hún mamma þín er orðin veik; — þátt er að segja dýfa-

Þess þjórn: Jon Nati, (átm.) Oddur Oddsson, Pútur-Púturinn, yngri og Púti Jónsson.

lotuninum, því hann er ódýfari."

Herrann: "Svo þér vorut minn Linn í Heidel-
berg, Fröken, og óþóðu það stöðina þar í greindinni. Hvort heitir hún minn eptir?"

Frökenn: "Hún heitir — ja — hvort heitir hún minn? Hvern óþrámban heitir hún, — þátt er komið fram á tunguma á mér, en . . . ."

Herrann: "Gerir ekki líl; gerid svo vel, Fröken, að rexa út úr yður tunguma, má ské ég geti lesid þátt þar."

— " —

Hún: "Þú glápir á mig, einn og þú stlir að gleypa mig!"

Hann: "Vertu óþrádd! Mér hefir aldrei geti-
ast að gesea líl."

— " —

Þútt Karlhymus, prestur og málforðu-
matar, mettu Wessel einn mátt úti á golu. Var hann þá í góðu óþrápi og fór erasi þútt á banti. Þútt tók minn W. milli sínu og leiðdu hann minn hrit. "Vertu þér minn krein stlaim W. "seir mál-
forðumaturinn og segid þér okkur minn hvort þér eignilega erud sandar hófuð áða asni?"

"Hm, mér finnst, sem ólendu, að ég vera svona milt á milli," seir W.

— " —

W. hafdi lofuð þunniþgi á sín minn, sem fótt í leurtu, að skrifa honum líl. Þréfud hljóðadi svona: "Ég skrifa þér þessar línur af þútt og hefti ennest að geru, og svo senda ég þréfud af þútt og hefti ennest að skrifa minn."

Þinn Wessel.

Þátt: Mafu milt er að finna í lóluþófunni og í lóluþófunni. G. á Þessum.

[Fot. Karl. m. nafn]